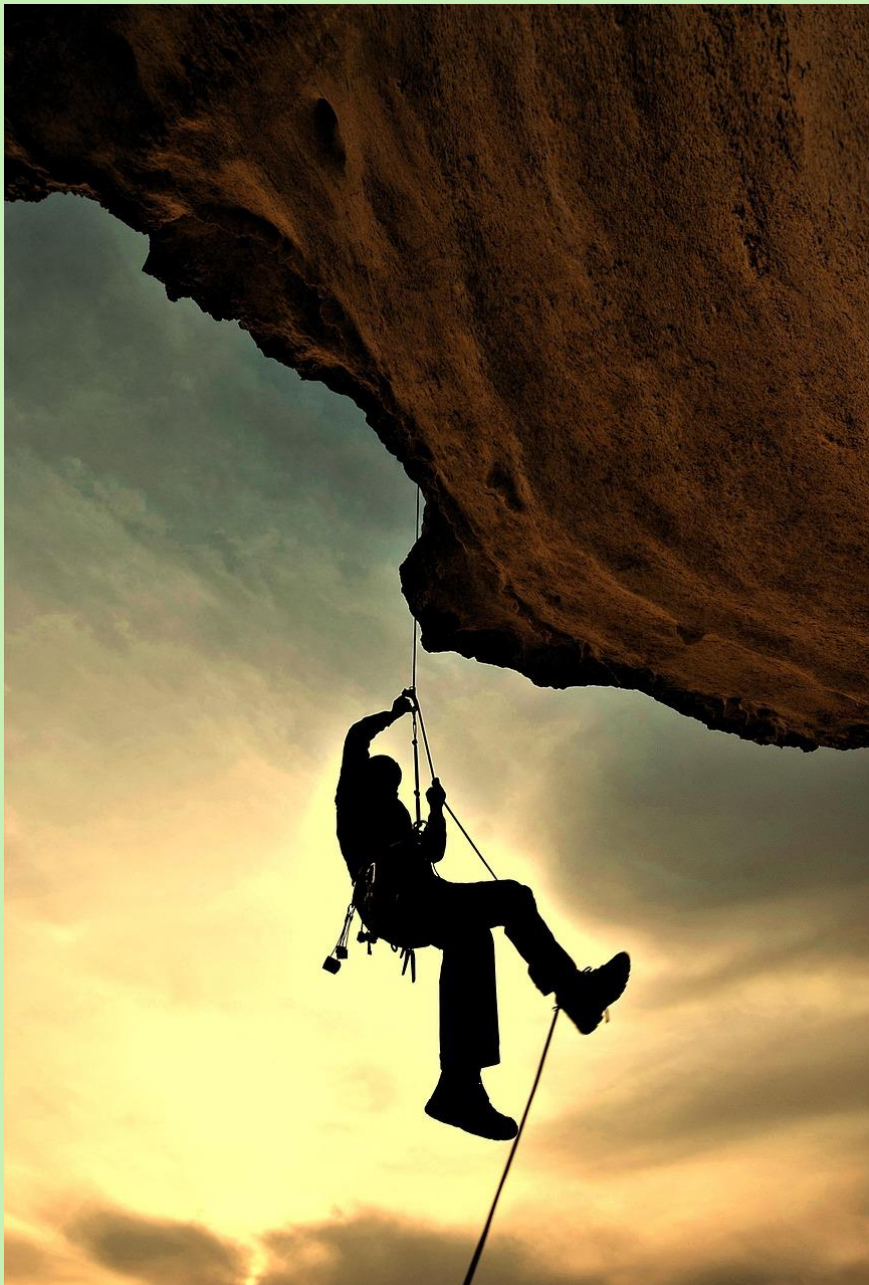

Tot té el seu moment,
sota el cel hi ha un temps per a cada cosa. (Cohélet 3, 1)
Diumenge de l'Ascensió del Senyor 2026 - Núm. 365

Fins a la fi

Entro al meu espai, aquell que he anat fent sagrat per la freqüència amb la que l'he transitat. Avui l'espai és reduït. No el trobo prou confortable. Una mena de desig i rebuig es mouen per dins. Com la pluja tan desitjada i pregada, i que mai cau en el moment oportú.

A l'espai sagrat d'avui no hi ha lloc pel mòbil, ni per les cabòries, ni pels bucles on quedo atrapada, ni pel sol·liloqui... sols el Senyor i jo. Em convida a romandre-hi.

Recordo la contrasenya la que aquesta darrera setmana he premut cada cop que em sentia entrant en aquesta tríada de vincle: Pare-Fill-Esperit.

Reprenc aquella paraula màgica que m'hi donava entrada: EN. Des d'aquí, entro a [Mt 28, 16-20](#). Repasso el recorregut. Són onze. Es posen en camí. Segueixen les indicacions de Jesús. Van a la muntanya indicada. Dubten. Adoren. Escolten el que Ell els diu.

Ara porto l'escena a la meva vida. Quants som els convocats? Amb qui em poso en camí? quines indicacions segueixo? Quantes excuses poso? Quants dubtes m'hi acompanyen? Quantes cabòries m'omplen el cap? En quins bucles resto atrapada? Quines emocions em frenen el cor? Com faig el pas a adorar-lo? Si espero resoldre els dubtes no pujo la muntanya. Cerco la tríada que em sostingui per pujar-la i no encallar-me en el camí: veure'l, adorar-lo, i confiar, em posaran en camí. No se'm demana entendre res. La disposició a escoltar des del cor. Em grinyola alguna paraula de les que sento. Potser l'autoritat? Potser la proposta de sortir de la meva zona de confort? De seguir caminant? D'anar als pobles? De no recloure'm en el meu melic? Potser em molesta ser convidada a batejar? Potser no goso guardar el que s'ha manat? Quina és la meva pedra d'ensopec?

M'aferro al que em dona seguretat: *"jo soc amb vosaltres, dia rera dia, fins a la fi del món"*. Aquí trobo el meu espai segur. Des d'aquí, puc entomar la baixada de la muntanya, anar a la vida de cada dia, capgirar la incomoditat i sentir que reprenc la contrasenya: EN.

Amb el res del Glòria, demano sentir aquesta dimensió trinitària -Pare, Fill i Esperit-. Demano conèixer el secret que rau en sentir la seva presència tothora *"dia rera dia fins a la fi del món"*.

“Surrexit Christus”